

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/12/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3825011209
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Straka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3825011209.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Straku a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. X.X.XXXX v C., trvale bytom C. - D. E., F. G. XXX/X, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Ilava, trestne stíhaného pre zločin únosu podľa § 209 ods. 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.3.2026 prejednal odvolanie prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/58/2025 zo dňa 21.1.2026 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok v celom výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Na podklade § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný A. B.

o d s u d z u j e

podľa § 209 ods. 1, § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona k nepodmienečnému testu odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody z a r a ď u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/58/2025 zo dňa 21.1.2026 bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania zločinu únosu podľa § 209 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že v presne nezistenom čase, približne dňa 20.5.2025 v E., G. H. XX. XXXXXXXX XX, I. J. K. X, po tom, ako sa mu maloletá B. L. sťažovala na problémy s otcom a požiadala ho o pomoc pri odchode z domu, jej navrhol, že s ním môže odcestovať do Edinburghu, do Škótska, kde býva, s čím maloletá B. L. súhlasila, dňa 24.5.2025 zabezpečil rezervovanie a kúpu pre seba a pre maloletú B. L. leteniek do Edinburghu v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska s odletom dňa 28.05.2025 v čase o 13:00 hodine z B. A. M. N. I. J., pričom pri vytvorení rezervácie a kúpe leteniek boli použité údaje z jej cestovného pasu, ktorý mu na tento účel poskytla, následne sa dohodli, že v deň odletu dňa 28.5.2025 odíde z domácnosti svojho otca F. L., na H. A. XXX/X I. E., predstierajúc, že ide do školy, ďalej sa dohodli, že sa stretnú pred bytovkou v E., G. H. XX. XXXXXXXX XX, čo sa aj stalo a dňa 28.5.2025 sa stretli v E. pred bytovkou na H. XX. XXXXXXXX XX, následne ich taxík dňa 28.5.2025 približne o 07:45 hodine odviezol na vlakovú stanicu do Prievidze, odkiaľ odišli rýchlikom do Bratislavy a z Letiska M. R. Štefánika

v Bratislave dňa 28.5.2025 o 13:00 hodine odleteli do Edinburghu lietadlom leteckej spoločnosti Ryanair, číslo letu FR 6643, následne sa autobusom odviezli do miesta jeho bydliska na adrese XXX O. D., P. Q. I. P. C. I. J. R. P. S., a to všetko bez vedomia a súhlasu jej otca F. L., ktorému bola maloletá B. L. rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 13P/32/2024-58 zo dňa 13.6.2024, právoplatným dňa 13.6.2024, zverená do osobnej starostlivosti, teda odňal maloletú B. L. z opatrovania jej otca F. L., ktorý mal povinnosť starať sa o ňu, a znemožnil mu proti jeho vôli výkon opatrovania dcéry maloletej B. L.

T. to bol odsúdený podľa § 209 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 5 Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok nenadobudol v celom rozsahu právoplatnosť, keď v zákonnej lehote prokurátor a obžalovaný podali odvolania proti výrokom o treste a spôsobe jeho výkonu.

V písomných dôvodoch odvolania prokurátor uviedol aj nasledovné :

„Okresný súd Prievidza rozsudkom sp. zn. 3T/58/2025 - 582 zo dňa 21.1.2026 uznal obžalovaného A. B. vinným zo zločinu únosu podľa § 209 ods. 1 Trestného zákona a uložil mu podľa § 209 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky nepodmienečne a podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona ho na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Rozhodnutie súdu, čo do výroku o treste nepovažujem za správne a zákonné, nestotožňujem sa s uloženým trestom a ani s dôvodmi, ktoré uviedol súd v odôvodnení rozsudku a uložený trest považujem za nedôvodné a neprimerane mierny a to predovšetkým vzhľadom na okolnosti prípadu a dôsledky trestného činu.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

V zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy a na jeho správanie po spáchaní trestného činu.

Podľa § 36 písm. l) Trestného zákona je poľahčujúcou okolnosťou, že sa páchatel priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval. Súd môže priznanie sa páchatela k spáchaniu trestného činu v akejkol'vek podobe hodnotiť v jeho prospech, ak priznanie svedčí o jeho snahe po náprave, pričom nesmie byť urobené len formálne, pod ťarchou usvedčujúcich dôkazov. Požiadavkou, aby ľútosť páchatela bola úprimná, sa kladie dôraz na skutočnosť, že nebude stačiť len formálny prejav. Vyžaduje sa kvalitatívne vyšší prejav vnútorného postoja páchatela k svojmu trestnému činu, a to na základe jeho správania po čine. Priznanie sa k spáchaniu trestného činu a úprimná ľútosť vyžadujú, aby sa páchatel priznal k spáchaniu trestnej činnosti, popísal okolnosti, za akých došlo k jeho spáchaniu a svojím postojom a správaním sa po trestnom čine prejavil úprimnú snahu o nápravu, ospravedlnenie sa a podobne. Priznanie poľahčujúcej okolnosti bude spravídla vylúčené, ak sa páchatel priznal k spáchaniu trestného činu len v dôsledku zabezpečených usvedčujúcich dôkazov.

Súd sa pri ukladaní trestu týmito ustanoveniami dostatočne neriadil, nevzal ich do úvahy, resp. ich nesprávne interpretoval.

Súd v odôvodnení rozsudku k uloženému trestu uviedol, že obžalovaný spáchanie trestnej činnosti priznal, spáchanie skutku ľutuje. Uviedol, že uveril maloletej, že ju otec doma bije, no pravdivosť týchto uvádzaných skutočností si nepreveroval na žiadnom relevantnom orgáne, ani to nikomu neoznamoval, neriešil s políciou, prokurátorom. Podal aj návrh na zverenie dieťaťa do jeho výchovy, tento návrh podal až po tom, čo bol vzatý do väzby, teda keď už aj prebiehalo trestné stíhanie. Tento jeho návrh bol už aj súdom zamietnutý. On vzal maloletú do Edinburghu, kde žil aj so svojimi deťmi, aj on tam chce naďalej žiť, žije tam aj jeho syn, ktorý má 16 rokov a potreboval by sa o neho aj starať, ako i dcéra, ktorá je dospelá a aktuálne ona sa stará o tohto syna. Obžalovaný ďalej uviedol, že uvedomil si nesprávnosť svojho konania. Pri ukladaní trestu súd potom zohľadnil základné zásady ukladania trestu, vyplývajúce z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona. Pri určovaní druhu a výmery trestu

zohľadnil osobu obžalovaného, jeho doterajší spôsob života, teda fakt, že sa hľadá na jeho osobu, akoby v posledných 10 rokoch nebol súdne trestaný a ani postihnutý za priestupok. Zohľadňoval a priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona - priznanie a oľutovanie, neexistenciu žiadnej priťažujúcej okolnosti. Pri ukladaní trestu zohľadnil aj skutočnosť, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o uznaní svojej viny (svoju vinu uznával už v prípravnom konaní), potom súd, resp. prokurátor nevykonával dokazovanie na hlavnom pojednávaní, a berúc do úvahy osobu obvineného, použil pri ukladaní trestu aj ustanovenie § 39 ods. 5 Trestného zákona. Pri vyhodnocovaní motívu konania obžalovaného nemohol nevidieť z pohľadu súdu ľahkovážny postoj obžalovaného k tomu, že okolnosti uvádzané maloletou nepreveril, práve naopak je súd názoru, že bola to skôr snaha obžalovaného toto jeho konanie týmto spôsobom obhajovať, ospravedlňovať, ako i jeho následným konaním, kedy sa snažil dostať maloletú do svojej výchovy, nepristúpil k takémuto konaniu skôr, ale pod tlakom trestného stíhania. Iný motív konania obžalovaného nebol súdu ani obžalobou prezentovaný. Súd musel pri výbere druhu trestu súčasne zohľadňovať aj tú skutočnosť, že obžalovaný má naďalej záujem opustiť územie Slovenskej republiky a odísť do Škótska, čo ako súčasť Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska nie je štátom Európskej únie, a potom súd dospel k záveru, že trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe za použitia § 39 ods. 5 Trestného zákona, bez súčasného uloženia probačného dohľadu, teda len v trvaní 24 mesiacov, by neplnil účel trestu z pohľadu tak individuálnej, ako i generálnej prevencie, a trest, aký vo svojom záverečnom návrhu navrhovala obhajoba, teda trest odňatia slobody s podmieneným odkladom a zároveň uložiť nad správaním obžalovaného dohľad probačného a mediáčného úradníka, je práve pre záujem obžalovaného odísť, i keď do oprávneného miesta pobytu, ale miesta mimo členského štátu Európskej únie, kde by dohľad probačného a mediáčného úradníka nad správaním obžalovaného bol nerealizovateľný, zohľadniac však i následok, ktorým bola skutočnosť, že pri tom, ako bolo dieťa odňaté z opatrovania jej otca, došlo tým, že ju odviezol do zahraničia, a potom dospel k záveru, že trest odňatia slobody v trvaní 2 roky nepodmienečne, pre výkon ktorého bude zaradený v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pretože pred spáchaním trestnej činnosti nebol v posledných 10 rokoch vo výkone trestu odňatia slobody, bude dôvodný, primeraný a zákonný, v dostatočnej miere plniť účel trestu z pohľadu individuálnej ako i generálnej prevencie. Na druhej strane nebol názoru, že je potrebné pre splnenie účelu trestu na osobu obžalovaného pôsobiť trestom prísnejším, ako v záverečnom návrhu navrhoval prokurátor.

Poukazujem na to, že v tomto prípade ide o mimoriadne závažný trestný čin, ktorým obžalovaný odňal maloletú s opatrovania jej otca, ktorý mal povinnosť starať sa o ňu a znemožnil mu proti jeho vôli výkon opatrovania dcéry. Pritom maloletá v čase odňatia mala len 14 rokov a obžalovaný ju odňal z opatrovania otca a odviezol ju nielen z Handlovej, nielen zo Slovenskej republiky, nielen z Európskej únie, ale odletel s ňou do Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska.

Potom ako otec maloletej F. L. zistil, že dcéra nie je v škole a že jej pobyt je neznámy, nahlásil jej nezvestnosť dňa 28.05.2025 na polícii. Následne bolo políciou cez OHK PZ Bratislava Letisko zistené, že maloletá B. L. a A. B., nar. XX. XX. XXXX boli lustrovaní v CLK na letisku A. N. v Bratislave pred odletom do Edinburghu o 13.00 hodine, pričom odlietali spolu. Na základe uvedeného bol ďalej zistený pobyt A. B. v N., a to v U., O. D. XXX, PSČ; U. a spracovaná žiadosť pre Národnú ústredňu INTERPOL Prezídia PZ Bratislava za účelom vykonania previerky k maloletej nezvestnej. Dňa 29.05.2025 v ranných hodinách bola maloletá L. O. cestou INTERPOLU Manchester nájdená spoločne s A. B. na adrese XXX O. D., P. Q. I. P. C. I. J. R. P. S.. Následne bola zaistená britským sociálnym úradom a bola umiestnená do zariadenia A. V. W. X X. X. L. U. X.. Dňa 02.06.2025 bol o súčinnosť vo veci, nezvestnosti maloletej B. L. požiadany Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, odbor sociálnych vecí a rodiny, oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, ktorej pracovníčky zabezpečili jej prevzatie v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska a návrat do Slovenskej republiky. Dňa 10.07.2025 v čase o 06.00 hodine bola maloletá B. L. prevzatá na letisku v Edinburghu pracovníčkami Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza a v ten istý deň v čase o 19.45 hodine bola odovzdaná do starostlivosti starej mamy F. Y.. V súvislosti s uloženým trestnom poukazujem tiež na komplikovaný a na problematický návrat maloletej na Slovensko.

Obžalovaný si bol už pred skutkom vedomý toho, že z odvedenia maloletej od otca a z odletu do Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska budú problémy. Obžalovaný si vopred zabezpečil „vyhlásenie“ maloletej (č. l. 166 vyšetrovacieho spisu), ktorého obsah jej sám nadiktoval a to za účelom „zlegalizovania“, resp. odôvodnenia odletu do Edinburghu. Z vykonaného vyšetrovania tiež vyplýva, že obvinený uvažoval aj o „vytvorení“ písomnosti, v ktorej by bolo uvedené, že zákonný zástupca maloletej, to je otec, súhlasí s jej odchodom do cudziny.

Z vyšetrovacieho spisu jednoznačne vyplýva, že obvinený A. B.. v žiadnom prípade nemohol a nemal odviezť maloletú B. L. do Veľkej Británie, a to bez súhlasu jej otca F. L., v ktorého starostlivosti bola na

základe rozhodnutia súdu. Údajný motív obvineného, teda údajnú snahu pomôcť maloletej, dostať sa od otca, nie je možné v žiadnom prípade akceptovať a tento motív sa javí ako nepravdivý, nelogický, nevierohodný. Obvinený podľa môjho názoru využil to, že maloletá sa pred ním zmienila o problémoch s otcom, pričom informácie od maloletej žiadnym spôsobom nepreveroval, nezisťoval, či informácie sú pravdivé, nesnažil sa objektívne zistiť, aký v skutočnosti je vzťah medzi maloletou a jej otcom, ako sa skutočne správa F. L. voči poškodenej, či je situácia neúnosná a či je potrebné údajné problémy vôbec nejako riešiť. Pritom aj keby informácie od maloletej k problémom s otcom boli pravdivé, obvinený rozhodne nemal odviezť maloletú zo Slovenskej republiky do Veľkej Británie, teda postupovať takto radikálne. V súvislosti s tým uvádzam, že na Okresnom riaditeľstve PZ, odbor kriminálnej polície Prievidza pod sp. zn. ORP-263/1-VYS-PD-2025 prebiehalo konanie o trestných oznámeniach pre podozrenie z týrania maloletej, pričom vyšetrovatelka dňa 9. 10. 2025 vec podľa § 197 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku odovzdala Okresnému úradu Prievidza, odbor všeobecnej vnútornej správy na prejednanie priestupku, keďže bolo zistené, že neboli naplnené znaky trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona, ale mohlo by ísť o priestupok vzhľadom na podozrenie z neadekvátneho riešenia výchovných problémov F. L. s maloletou B. L. W. tiež na to, že motív prezentovaný obvineným bol zrejme len zásterkou skutočného motívu. V súvislosti s tým uvádzam, že obvinený mal voči maloletej B. L. spočiatku aj sexuálne návrhy, zrejme bol do nej zaľúbený, aj keď v čase spáchania trestného činu uvedené nebolo zistené a potvrdené. Aj napriek tomu je otáznave ako by bol vzťah maloletej a obvineného pokračoval vo Veľkej Británii, kde by bolo maloletá v plnom rozsahu odkázaná na obvineného po všetkých stránkach. Pripomínam, že maloletá mala v čase stretávania sa s obvineným a v čase odletu do Veľkej Británie 14 rokov a obvinený 53 rokov. Z vykonaných dôkazov tiež vyplýva, že vzťah obvineného k maloletej rozhodne nebol „otcovský“.

Poukazujem tiež na to, že údajné „týranie“ maloletej otcom nebolo potvrdené žiadnymi svedkami a to ani tými, s ktorými prichádzal do styku aj obžalovaný.

Tvrdenia obžalovaného o „údajnom týraní maloletej otcom“ treba hodnotiť aj v spojení s ostatnými dôkazmi a s okolnosťami, ktoré predchádzali odletu dňa 28. 5. 2025. V súvislosti s tým poukazujem na kontaktovanie maloletej a ďalších dievčat obžalovaným prostredníctvom sociálnych sietí, na počítačový motív stretávania sa a komunikácie s dievčatami a s maloletou (páčila sa mu, bol do nej zaľúbený). Nemožno uveriť obhajobe obžalovaného o prezentovanom motíve, to je že chcel pomôcť maloletej a preto ju tajne bez vedomosti otca, najbližšej kamarátky, matky, starej matky atď. vzal do Edinburghu. Uvádzam tiež, že oľutovanie trestnej činnosti obvineným nie je možné považovať za úprimné a z toho dôvodu nemal súd vziať pri rozhodovaní do úvahy poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Lútosť obžalovaného nie je dôveryhodná a úprimná a nemožno ju z tohto dôvodu prijať ako poľahčujúcu okolnosť. Pritom úprimné oľutovanie trestného činu je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu. V súvislosti s tým uvádzam, že obžalovaný v priebehu prípravného konania síce popisoval priebeh skutku, avšak to bolo v úmysle vyvinieť sa, resp. ospravedlniť spáchanie skutku, prípadne dosiahnuť uloženie miernejšieho trestu a až dňa 1.12.2025 uviedol, že svojho konania úprimne ľutuje.

Som toho názoru, že obžalovaný len formálne od 1.12.2025 uvádza, že úprimne ľutuje svoje konanie, ale odôvodnenie konania obžalovaným, ním prezentovaný motív a ostatné konkrétne okolnosti prípadu spochybňujú úprimnosť a dôveryhodnosť ľútosti obžalovaného.

Poukazujem tiež na to, že obžalovaný v záverečnej reči len formálne, stručne a stroho uviedol, že je mu všetkého ľúto.

Formálnosť, neúprimnosť a nedôveryhodnosť oľutovania trestnej činnosti obžalovaným dokazuje aj to, že návrh na zverenie maloletej do starostlivosti podal súdu až v čase, keď bol trestne stíhaný a bol vo väzbe. V súvislosti s tým poukazujem na to, že návrh na zverenie do starostlivosti maloletej do jeho výchovy podal obžalovaný súdu dňa 18.9.2025, pričom zadržaný a následne väzobne trestne stíhaný je od 20. 8. 2025. Podanie tohto návrhu v tomto čase je absurdné a vyplýva z tohto kroku obžalovaného aj absolútna nekritickosť vo vzťahu ku skutku, ktorého sa dopustil.

Čo sa týka predchádzajúcich odsúdení obžalovaného, je pravda, že sa na obžalovaného hľadí akoby súdne trestaný nebol, avšak je možné aj napriek tomu konštatovať, že obžalovaný sa už v minulosti dopustil trestnej činnosti a možno z toho odvodiť, že má sklony k páchaniu trestnej činnosti.

K tvrdeniu obžalovaného, že sa musí v N. postarať o svoje maloleté dieťa, ktoré má však 16 rokov a o ktoré sa stará jeho dospelá sestra, uvádzam, že je potrebné zdôrazniť a dať do pozornosti to, že takúto starosť obžalovaný nemal v čase, keď bol dlhodobo (takmer 2 mesiace) sám (bez detí) v Handlovej, kde mal prenajatý byt.

Nesúhlasím s tvrdením súdu, že uložený trest odňatia slobody je dostatočný.

Z týchto dôvodov navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Trestného poriadku zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/58/2025 - 583 zo dňa 21.1.2026 a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obžalovanému A. B. s použitím podľa § 209 odsek 1 Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby a aby ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.“

Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu v úvode písomného odôvodnenia odvolania poukázal na výrokovú časť odvolanie a ďalej uviedol nasledovne :

„Podľa môjho názoru nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý mi okresný súd uložil je neprimerane prísny, nezohľadňuje všetky okolnosti, ktoré je povinný súd podľa Trestného zákona zohľadniť pri určovaní druhu a výmery trestu.

Možno prisvedčiť okresnému súdu, keď pri rozhodovaní o treste, vychádzajúc aj z odôvodnenia rozsudku, zohľadňoval to, že sa hľadá na mňa akoby som trestaný nebol, že som nebol postihnutý ani za priestupok, že som nebol v posledných 10 rokoch trestaný a priznal mi aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. 1 Tr. zák. Taktiež súd zohľadnil to, že som urobil vyhlásenie o uznaní mojej viny za skutok zhodne s mojím priznaním a oľutovaním skutku už v prípravnom konaní a berúc do úvahy uvedené okolnosti ukladal mi trest s použitím ustanovenia § 39 ods. 5 Trestného zákona.

Súd tiež uviedol, že zohľadňoval aj motív môjho konania, u ktorého nebolo možné podľa súdu opomenúť to, že som si nepreveril okolnosti uvádzané maloletou a že tieto okolnosti mi súd pričítal ako mne priťažujúce, nakoľko som sa nimi snažil svoje konanie ospravedlňovať pod tlakom trestného stíhania. Súd správne konštatoval, že iný motív môjho konania nebol preukázaný.

Súd podľa dôvodov rozhodnutia v môj neprospech zohľadnil aj tú skutočnosť, že mám záujem opustiť územie SR a odísť do Škótska.

Súd napokon pri voľbe druhu trestu a jeho výmery nepristúpil k uloženiu podmieneného trestu odňatia slobody, nakoľko taký trest by podľa názoru samosudkyne neplnil účel trestu z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie a nepristúpil ani k uloženiu podmieneného trestu odňatia slobody s probačným dohľadom, resp. s uložením dohľadu probačného a mediačného úradníka nad výkonom takého trestu, nakoľko by podľa súdu nemohol byť realizovaný pretože Škótsko nie je v EÚ. Keďže som odviezol maloletú do zahraničia zohľadňoval aj tento následok.

So všetkými poľahčujúcimi okolnosťami, ktoré súd zohľadňoval možno súhlasiť.

Nemožno sa však stotožniť s takými okolnosťami, ktoré súd vyhodnotil ako pre mňa nepriaznivé.

Podľa môjho názoru súdom mne vytýkaný ľahkovážny postoj spočívajúci v tom, že som si nepreveril okolnosti uvádzané maloletou mi nemožno pričítať ako nepriaznivé. Odňatie dieťaťa z opatrovania toho, kto má podľa úradného rozhodnutia povinnosť starať sa o dieťa ako je to v tejto veci, je zákonným znakom skutkovej podstaty zločinu únosu podľa § 209 Trestného zákona. Logicky možno dedukovať, že ak by som si bol preveril tvrdenia maloletej o jej týraní otcom, nebol by som sa trestného činu dopustil. Ja som ale skutku z ktorého som bol uznaný vinným dopustil a skutok by bol trestným činom aj v prípade ak by otec, maloletej bol odsúdený za týranie maloletej. Podľa § 38 ods. 1 Trestného zákona na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť a ani na okolnosť ktorá ma byť vyhodnotená obdobne ako priťažujúca.

Teda moje konanie naplňajúce zákonné znaky daného trestného činu by boli naplnené aj v prípade, ak by som bol býval maloletú odňať z opatrovania aj v prípade, ak by sa o maloletú jej otec bol vzorne staral, nebol by ju bítal, zamykal v pivnici, nútil ju vykonávať činnosti neprimerané jej veku, nebol by jej bránil v styku s matkou, teda nebol by sa k nej správal tak, ako bolo preukázané výpoveďou maloletej v prípravnom konaní ako aj výpoveďami viacerých svedkov, napr. jej priateľa A. A., ktorému sa zmieňovala aj o svojich samovražedných úmysloch, ktoré mali pôvod práve v nepriaznivom rodinnom prostredí, výpoveďou svedka J. Z., M. D.. Tento poznajúc osobne mňa vypovedal, že som sa správal aj k malol. osobám vrátane L.O. dobre, pomáhal som im, komunikoval som s nimi o ich problémoch, pomáhalo im to, pomáhal, som aj finančne, nákupmi, nikdy som sa neprejavil ako človek zle, vedel že malol. L.O. mala na zápästí rezné rany, že mala a má problémy s otcom, mala samovražedné sklony, chcela kvôli otcovi skočiť pod vlak.

Ja som nepochyboval, že malol. L.O. B. bola vystavovaná v prostrední u otca násilium, všetko čo som vo veci vypovedal o tom, že ju, otec týral, som vedel od nej alebo jej kamarátov, veď aj čestné vyhlásenie ktoré sa nachádza v trestnom spise bolo nesporne vyhotovené len z jej informácii a skúseností. Ja som viackrát nabádal malol. L.O. aby podala oznámenie na správanie sa otca voči nej, aby to aspoň riešila

„sociálka“ no ona vždy oponovala, že už sa viackrát sociálka týmto zaoberala, no jej otec si to vždy vybavil, že to nemá zmysel.

Je preukázané a nesporné, že bolo aj začaté trestné stíhanie vo veci týrania maloletej jej otcom, ktoré bolo napokon postúpené na priestupkové konanie. Bolo teda v trestnom konaní objektívne zistené násilné, nevhodné správanie sa otca maloletej voči nej, ktoré ale podľa orgánov činných v trestnom konaní nedosiahlo závažnosť trestného činu. Podľa mojich vedomostí najmä od maloletej je nesporné, že výchovné prostredie maloletej u jej otca bolo hrozné, veď prečo by inak od leta 2025 až do súčasnosti nebola maloletá vrátená do prostredia otca, ak by bolo pre ňu priaznivé ale bola umiestnená v sociálnom zariadení Náruč v Žiline. Nie je tomu tak kvôli mne, ale pre dlhodobé zlyhania jej otca pri zabezpečovaní jej výchovy. Teda ja som nepochyboval o tom, že maloletá je týraná a preto toto moje presvedčenie získané komunikáciou s ňou i s osobami, s ktorými sa stretávala nebolo ani falošné, ani klamlivé. Odhliadnuc od všetkých narážok na nejaké nekalé nepreukázané úmysly, som mal úprimný, záujem pomôcť maloletej.

Zo strany malol. L.O. s odstupom času v súčasnosti hodnotím jej vtedajší postoj k jej otcovia prostrediu u neho ako akúsi revoltu, memento, ktorými chcela dať všetkým, najmä svojmu otcovi najavo, že jej ubližuje, že je veľmi nespokojná, že skutočnosť, že jej zakázal ešte aj styky s matkou jej ubližujú, zraňujú. Teda tieto okolnosti boli z mojich informácií získaných v tom čase právom hodnotené ako pravdivé a boli jediným skutočným motívom môjho protiprávneho konania.

Ja si myslím, že sa nemožno pozeráť na závažnosť konania páchatel'a, ktorý odníma dieťa zo starostlivosti inej osoby len z dôvodu, aby získal napr. dieťa z výchovy druhého rodiča alebo z náhradnej starostlivosti napriek tomu, že táto osoba sa o dieťa stará vzorne, riadne, rovnako ako keď sa taký čin spácha z dôvodu pomoci maloletému, z dôvodu zamedziť páchaniu násillia na maloletom. Ja som mal úmysel maloletej pomôcť nie jej uškodiť. Pomohol som malol. B. vtom jej vzdore voči otcovi, ktorého považovala za tyrana, hoci som to mohol ignorovať, nezaújimať sa o problémy iných. Je mi známe z priebehu vyšetrovania že v súčasnosti už maloletá L.O. svoj predošlý postoj koriguje nakoľko vie, že sa k otcovi musí raz vrátiť ak nechce zostať v náhradnej starostlivosti. Ja som však osobne videl a vnímal, že maloletá aj trpí, má poškodenia zdravia, modriny, čo napokon bolo zaistené aj dokumentáciou polície v N..

Ja som svoje konanie, ktoré dnes hodnotím ako neuvážené, úprimne oľutoval, nemal som sa o problémy iných vôbec zaujímať, nakoľko som tým porušil nielen zákon ale poškodil aj moju vlastnú rodinu, v ktorej mám tiež maloletého syna. Ten v súčasnosti trpí tým, že som uväznený, je spolu s o sestrou v ťažkej hmotnej i psychickej situácii, veľmi potrebujú moju pomoc a podporu, osobnú i hmotnú starostlivosť. Ja keď som išiel na Slovensko na dovolenku na dva týždne mal som zakúpenú už spiatočnú letenku do Škótska, ktorú som prebukoval len preto, že som sa nedokázal malol. L.O. s jej problémami otočiť chrbtom a len preto som zostal o dva týždne dlhšie a napokon sa dopustil trestného činu..

Teda záver súdu, že som si neprevertil okolnosti uvádzané maloletou a tento môj postoj bol ľahkovážny a je hodnotený v môj neprospech, nemožno považovať za celkom správny. Takýto záver súdu mal zrejme podstatný význam pre rozhodnutie súdu o uložení až nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Podľa môjho názoru po novele Trestného zákona v roku 2024 má súd prihliadať podľa § 34 ods.4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery okrem iného na spôsob spáchania činu, jeho následok, pohnútku a okolnosti, ktoré aj okresný súd uvádza v rozsudku.

Pokiaľ ide o pohnútku, túto som rozviedol vyššie a podľa mňa ju nemožno vyhodnotiť v môj neprospech. Rovnako pokiaľ ide o následok, podľa mňa nenastal mojim konaním žiadny závažný následok, a to ani u maloletej ani u jej otca pána L.. On síce zastáva názor, že som narušil jeho vzťah k dcére, tento však preukázateľne bol vážne narušený už predtým, ako som vôbec komunikoval s maloletou, o čom svedčia tvrdenia maloletej ako aj svedkov a viaceré až samovražedné pokusy maloletej, ktorými podľa mňa upozorňovala svoje okolie i svojho otca na závažné problémy v jej výchove a spôsobe života.

Poškodený pán L. prejavil na hlavnom pojednávaní záujem uhradiť mu náklady, ktoré mu vyúčtoval ÚPSVaR v súvislosti s cestou maloletej zo N. do SR, ku ktorému nároku som sa na hlavnom pojednávaní vyjadril tak, že som ochotný náklady nahradiť hneď ako si prostriedky zarobím, nakoľko mám prácu v stavebníctve v Škótsku naďalej zabezpečenú. Som ochotný uhradiť náklady aj priamo ÚPSVaR v Prievidzi a podpísať aj dohodu o náhrade škody tak ako prezentoval právny zástupca poškodeného môjmu obhajcovi.

Podľa § 33a Trestného, zákona mal podľa mňa okresný súd povinnosť zohľadniť aj tu uvedenú zásadu ukladania trestu, teda ak u páchatel'a postačí uloženie sankcie, ktorá ho postihuje miernejšie, nesmie byť uložená sankcia, ktorá ho postihuje citelnejšie a páchatel'ovi najmä nesmie byť uložená sankcia .spojená s ujmom na osobnej slobode páchatel'a ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmom na osobnej slobode.

Podľa Trestného zákona je možné za trestný čin, ktorý som spáchal uložiť aj trest nespojený s odňatím slobody. Ja si uvedomujem že moje konanie nebolo správne, ľutujem ho, napriek trestnosti môjho konania verím, že vzťahy medzi maloletou a jej otcom nemôžu byť v dôsledku môjho konania horšie ako boli predtým, že si napokon vytvoria lepší vzťah ako mali predtým. Som ochotný podrobiť sa sankcii, ktorá je nevyhnutná, ktorá však nemá mať povahu zničujúcu aj moju rodinu a ohrozujúcu nielen mňa ale aj moje deti o ktoré sa starám sám a ktoré som za veľkých ťažkostí dostal do N. z vojnou postihnutej Ukrajiny, kde boli v hroznom stave.

Svojím odvolaním sa domáham zmeny napadnutého rozsudku aj s poukazom na ustanovenie § 34 ods. 3 Trestného zákona a uloženia mi takého trestu, ktorý bude postihovať mňa bez toho, aby mal čo najmenší vplyv na moju rodinu, najmä tiež na moje deti a najmä maloletého syna A..

Ja som navrhol, aby mi okresný súd uložil trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu na primeranú skúšobnú dobu, a to aj eventuálne s probačným dohľadom ak by bolo nevyhnuté ukladať mi aj obmedzenia alebo povinnosti počas výkonu trestu. Zastávam stanovisko, že uloženie primeraného trestu odňatia slobody teda veľmi citelnej ujmy aj s podmiennečným odkladom výkonu trestu by bolo súladné s Trestným zákonom a všetkými kritériami pre ukládanie trestov podľa v súčasnosti účinného Trestného zákona. Veď taký trest je možné uložiť až na 3 roky s podmiennečným odkladom na ešte dlhšiu skúšobnú dobu. Bol som a som ochotný sa podrobiť aj primeraným obmedzeniam ak by ich odvolací súd považoval za absolútne nevyhnutné. Zastávam názor na rozdiel od okresného súdu, že ak by mala byť pre mňa menej citelná sankcia - trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom výkonu trestu alebo aj s probačným dohľadom nemali by sa nachádzať dôvody ako taký postup pri ukladaní sankcie nevyužiť len preto že žijem a musím žiť v N. keďže tam sú moje deti, rodina a to len pretože že nie je táto krajina v EU. Keď už by sa malo pristúpiť k trestu odňatia slobody s probačným dohľadom, som ochotný a schopný sa mu podrobovať a to podľa mňa neznamená len podrobenie sa osobnými návštevami probačného úradníka pred Okresným súdom v Prievidzi, čomu som ochotný sa podrobiť, ale napr. aj online kontaktmi, elektronicky. Napokon ak by mi odvolací súd uložil obmedzenie podľa § 51 ods. 3 písm. f/ Trestného zákona vo vzťahu k malol. B., je možné výkon zákazu pre mňa kontrolovať v súčinnosti s malol. L.O. alebo jej zákonným zástupcom a taktiež je možná obdobná kontrola príkazu podľa § 51 ods.4 písm. a/ Trestného zákona vo vzťahu k malol. L.O. Takáto kontrola vyššie uvedeným spôsobom je možná a probačný úradník môže kontrolu aj príbežne vyhodnocovať. Podstatné je, že by; som mohol počas výkonu sankcie byť so svojou rodinou, maloletým synom, pracovať, zabezpečovať svoje rodičovské povinnosti a tým by výkon trestu nemal také veľmi závažné dôsledky pre moju rodinu. Z vyššie uvedených dôvodov navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne napadnutý rozsudok vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného zákona zrušil a uložil mi primeraný trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu na primeranú skúšobnú dobu.“

Obžalovaný vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora uviedol nasledovne :

„Nemožno prisvedčiť názoru prokurátora, že v tejto veci ide o mimoriadne závažný trestný čin, pretože som odňal maloletú z opatrovania jej otca a znemožnil mu výkon opatrovania dcéry a odviezol som ju mimo EÚ. V prvom rade si treba uvedomiť, že odňatie maloletej z opatrovania jej otca je zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu podľa § 209 ods. 1 Trestného zákona a ak teda zákonodarca stanovil za taký trestný čin trestnú sadzbu v rozpätí 3 až 8 rokov odňatia slobody predpokladal súčasne s prihliadnutím na ďalšie ustanovenia Trestného zákona, že za taký trestný čin je možné uložiť trest odňatia slobody nielen s podmiennečným odkladom jeho výkonu ale i trest nespojený s odňatím slobody. Pre posúdenie správnosti a zákonnosti postupu súdu pri voľbe druhu a výmery trestu musí súd (mal by) v záujme vylúčenia arbitrárneho rozhodnutia, postupovať podľa súčasne účinného Trestného zákona, a to podľa druhého dielu - základných zásad ukládania sankcii, najmä tiež podľa § 33a Trestného poriadku. Úvaha súdu rešpektujúceho základné zásady ukládania sankcii musí byť zrozumiteľne a konkrétne vyjadrená v rozhodnutí súdu opierajúcom sa o zistený skutkový stav a osobu páchatel'a a riadne odôvodnená prečo a z akých konkrétnych dôvodov nebolo možné uloženie sankcie postihujúceho páchatel'a sankciou menej citel'nou, než je sankcia pre páchatel'a citel'nejšia. Podľa môjho názoru odôvodnenie uloženej sankcie len formálnym poukazom na potrebu individuálnej a generálnej prevencie nemôže byť dostatočná, rovnako ako nemôže byť akceptovateľná argumentácia mimoriadnou závažnosťou trestného činu, ktorá ale preukázaná nebola.

Nemožno opomenúť, že ja som spáchal žalovaný skutok, ktorý je správne podradený pod trestný čin podľa § 209 ods. 1/ Trestného zákona a odňal som z opatrovania otca dieťa vo veku necelých 15 rokov. Teda dieťa, ktoré v súčasnej dobe aj s prihliadnutím na jej rozumovú a emocionálnu vyspelosť, nie je

síce spôsobilé samo rozhodovať o spôsobe a mieste svojej výchovy, ale aj s prihliadnutím na dlhodobú prax vo veciach úpravy práv a povinností k maloletým, je spôsobilé vyjadrovať svoje názory, ktoré majú a musia orgány rozhodujúce v právach a povinnostiach k nim, vrátane súdov, brať do úvahy a vychádzať z nich. Ja som sa skutku nedopustil proti vôli maloletej, konal som s jej súhlasom, na jej požiadanie, hoci ani tak som nemal na taký skutok oprávnenie, ktoré by ma trestnej zodpovednosti zbavovalo. V

tom spočíva základ mojej zodpovednosti za skutok aj základ nesprávnosti môjho konania.

V trestnom konaní bolo podľa mňa preukázané, že malol. L.O. bola dlhodobo nespokojná vo výchovnom prostredí u otca, opakovane signalizovala aj okoliu (výpoveď maloletej) nevhodné až tyranské správanie osoby, ktorej bola zverená, ktoré ústilo až k jej samovražedným úvahám. Určite napr. zamykanie dieťaťa v pivnici, nútenie dieťaťa preberať piesok a triediť ho podľa druhu kamienkov, brúsenie flexi brúskou kovové predmety a pod., neboli ani vhodné ani primerané výchovné metódy a už vôbec nie fyzické bitie a trestanie. Ak osoba ktorej je dieťa zverené sa správa tak, ako je zrejme z tvrdení malol. L.O. a žiadny orgán starostlivosti o dieťa, a ani iná inštitúcia to dlhodobo neriešia, vytvorí sa medzi otcom a dcérou nesúladný vzťah, vzťah založený na strachu a nie na porozumení a rešpekte.

Nikdy by som sa nebol dopustil konania, ktorého som sa napokon dopustil, ak by som nemal dôvodnú obavu o život a zdravie malol. L.O. Ja som nepochyboval o pravdivosti jej tvrdení a priznávam, že som možno prehliadol a podcenil až určitý vzdor, rebéliu malol. L.O. vo vzťahu medzi ňou a jej otcom a aj jej prezentovanú nedôveru k orgánom sociálnej ochrany maloletých. Nepochybne zlyhala aj kontrolná činnosť takýchto orgánov, keď nedokázali včas odhaliť zlé výchovné prostredie maloletej a zabezpečiť nápravu. V období po skutku sa malol. predsa ani nemohla vrátiť do pôvodného výchovného prostredia ale musela byť nie mojou vinou ale z dôvodov na strane pôvodného výchovného prostredia umiestnená do sociálneho zariadenia v Žiline. Ja som obyčajný jednoduchý človek, laik, konal som z ľútosťi a nie zo sexuálneho motívu, ako sa snaží prezentovať prokurátor v odvolaní. Veď keď sa vyhodnotí aj elektronická komunikácia malol. L.O. vo vzťahu ku mne, k iným osobám, nemožno určite dospieť k záveru, že išlo o dieťa ktorým sa dá manipulovať, zneužiť, naopak z jej vyjadrovania je možné ustáliť, že bola plne orientovaná v situácii v ktorej žila, nemala rada svojho otca, ale jej správanie bolo sebavedomé a aj vo vzťahu k okoliu vrátane mňa často až drzé. Pritom odlúčenie malol. L.O. od otca trvalo len krátko, pričom on vedel už v deň jej odletu do N. od F. G. a svedka Z. kam išla. Maloletá nikdy nebola vystavená nebezpečenstvu, bola v N. stále v prítomnosti aj mojej dcéry a syna. Napokon britské úrady vedeli od prvého dňa jej pobytu kde je, hovorili s ňou, vyjadrovala sa o dôvodoch jej pobytu, dokumentovali jej vyjadrenia i vyjadrenia mojej dcéry a ponechali ju tri dni v našom bydlisku. Následne začal proces na jej vrátenie na Slovensko, ale nie k otcovi, ku ktorému ísť nechcela ale do Sociálneho centra v [..

Je podľa mňa potrebné tiež odlíšiť počiatkové - aj keď nevhodné komunikovanie o sexualite, od vzťahu vytvoreného v dôsledku malol. L.O. prezentovaného tyranského správania sa jej otca. Informácie od nej i jej okolia boli jednoznačné, vzbudili u mňa obavu o jej zdravie a život a z mojich zlých skúseností z minulosti o ktorých som už vypovedal, ma napokon priviedli k takému až neuvážanému skutku, ktorého som sa dopustil. Bližšie sa k týmto okolnostiam vyjadrujem v mojom osobnom písomnom vyjadrení, ktoré v prílohe prikladám.

Pokiaľ ide o názor prokurátorky o mojej údajnej falošnej či neúprimnej ľútosťi, rozhodne s týmto postojom nesúhlasím. Pokiaľ som vo svojich výpovediach uvádzal skutočnosti, ktoré ma viedli k spáchaniu skutku a aký som mal úmysel, čo som chcel dosiahnuť svojím konaním, čo ma ovplyvnilo pred spáchaním skutku, snažil som sa čo najvernejšie popísať prečo som napokon malol. B. vzal do N., že som rozhodne nemal žiadny zlý úmysel vo vzťahu k malol. L.O. a uvedomoval som si, že moje konanie nebude síce zrejme negatívne pre maloletú, ale bude negatívne pre jej otca, o ktorom som nepochyboval, že maloletú týral, aspoň z môjho vtedajšieho pohľadu. V tej situácii som ako laik, jednoduchý človek nedokázal správne vyhodnotiť moje konanie z hľadiska rešpektovania toho, že dieťa je zverené do výchovy svojho otca a ja to nemám právo sám zmeniť. Je pravda, že bolesť, nespokojnosť, ktorú pociťovala maloletá, ma nemala ovplyvniť natoľko, aby som sa dopustil až trestného činu. Vyslovil som ľútosť nielen nad mojim konaním, ale aj nad následkami konania, vrátane následku pre otca maloletej, nech už je pravda o jeho výchovných metódach akákoľvek. Verím, že ich vzťahy sa len zlepšia, nakoľko som bol presvedčený, že boli veľmi zlé.

Ja rozhodne nemôžem súhlasiť s tvrdením odvolateľa, že nebolo žiadnymi svedkami preukázané, že maloletá bola týraná. Veď kľúčovým svedkom veľmi nevhodného správania sa otca k maloletej sú predsa samotné výpovede maloletej. A to nie je súčasťou trestného spisu dokumentácia vyhotovená s maloletou políciou v N.. Tam vypovedala nielen malol. L.O. ale aj moja dcéra o tom, čo jej malol. povedala o negatívnych skúsenostiach s jej otcom, že sa k nemu nechce vrátiť.

Pokiaľ ide o odvolacie tvrdenie, že mi nezáležalo na mojich deťoch lebo som bol dlho na Slovensku, už som v odvolaní uviedol, že som mal spätnú letenku na dva týždne pobytu a neriešenie podľa mňa

veľmi vaznych problémov malol. L.O. ma primalo zotrvať dlhšie, pričom som bol ja a aj malol. B. v stálom kontakte s mojimi deťmi. Považujem za nanajvýš nevhodné spochybovanie mojej starostlivosti o moje deti bez toho, aby sa ich ktokoľvek spýtal na naše vzťahy a moju starostlivosť. Ide zo strany odvolateľa len o ucelovy argument, aby súd nebral do uvahy môj navrh na uloženie podmieneneného trestu odnatia slobody s poukazom na to, že nepodmienečný trest bude mať nepochybne veľmi negatívne dôsledky najmä pre moje deti. Aj z uvedeného dôvodu nemožno prisvedčiť dôvodnosti odvolania prokurátora. Z vyššie uvedených dôvodov navrhujem odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.“

Krajský súd ako súd odvolacy, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania prokurátora na verejnom zasadnuty preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolacy súd okrem vytýkaných chýb zameral aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolacy súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné, pričom odvolaniu obžalovaného nemožno vyhovieť.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora a obžalovaného napadnutých výrokov o uloženom treste obžalovanému, z obsahu odôvodnenia odvolaný vyplýva, že neboli vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolacy súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v týchto odvolaný nevytykanych, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Zo spisového materiálu odvolacy súd zistil, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednavany vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, ktoré vyhlásenie okresný súd prijal podľa § 257 ods. 7 Tr. poriadku. Následne okresný súd rozhodol napadnutým rozsudkom o vine obžalovaného, ktoré rozhodnutie o vine je nenapadnuteľné odvolaním. Preto prieskumná povinnosť odvolacieho súdu sa v tomto prípade nemohla vzťahovať na výroky o vine obžalovaného, ale predmetom posudzovania správnosti a zákonnosti mohli byť len odvolaním obžalovaného a prokurátora napadnuté výroky o uloženich trestoch odnatia slobody.

Z obsahu odovodenia odvolania obžalovaného vyplýva, že obžalovaný v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. namietal s poukazom na ucel trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona neprimeranú prísnosť uloženého trestu odnatia slobody. Naproti tomu prokurátor v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku namietal neprimeranú miernosť uloženého trestu odnatia slobody s poukazom na povahu, okolnosti a následky trestnej chinnosti obžalovaného. Vzhľadom na odvolaciu argumentaciu procesných strán sa odvolacy súd stotožnil len s odvolaním prokurátora.

Napadnutým rozsudkom uložil okresný súd obžalovanému pri trestnej sadzbe v rozpaty od 3 rokov do 8 rokov podľa § 39 ods. 5 Tr. zák. trest odnatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby vo výmere 2 roky nepodmienečne. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku pri ukladaný tohto druhu trestu a urceni jeho výmery okresný súd zohľadoval vyhlásenie obžalovaného o vine, zahľadenie predolych odsúdený, danosť len poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zákona a pobyt obžalovaného mimo EÚ, ktorá okolnosť podľa názoru okresného súdu sťažuje výkon dohľadu probačného uradnika nad správaním obžalovaného

Na základe preskúmania veci sa odvolacy súd stotožnil so správnosťou odvolacych námietok prokurátora o neprimeranej miernosti uloženého nepodmienečného trestu odnatia slobody. Odvolacy súd považuje za správne skutkové a právne závery okresného súdu o potrebe uloženia nepodmienečného trestu odnatia slobody, ktoré zistenia majú plnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Z hľadiska možnosti naplnenia ucelu trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona je podľa názoru odvolacieho súdu rozhodne, že podľa záznamov z registra trestov sa obžalovaný dopustil recidívy umyselnej trestnej chinnosti. Doterajsy spôsob jeho života svedci o zjavných sklonoch obžalovaného páchať umyselnu trestnú chinnosť, ktorá skutočnosť v spojení s povahou a okolnosťami preskúmavaného prípadu zvyšuje mieru závažnosti jeho konania. Odvolacy súd preto v konečnom dôsledku považuje za správne uvahy okresného súdu, ktorého ho viedli k uloženiu nepodmienečného trestu odnatia slobody, keďže ani opakovane uloženie tresty odnatia slobody, vrátane nepodmienečného trestu odnatia slobody, neodradili

obžalovaného od páchania ďalšej úmyselnej trestnej činnosti, neviedli k jeho náprave a nemali na obžalovaného očakávaný výchovný účel v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zákona. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené skutočnosti spoľahlivo svedčia o zjavnej neúčte obžalovaného k záujmom chráneným Trestným zákonom. Z doterajšieho spôsobu života odsúdeného možno v zhode s názorom okresného súdu vyvodiť jediný možný záver, že účel trestu u obžalovaného možno dosiahnuť len uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody, ako nevyhnutného prostriedku potrebného na ochranu spoločnosti. Okresný súd preto postupoval v súlade s účelom trestu vyjadreným v § 34 ods. 1 Tr. zák. a základnými zásadami pre ukladanie druhu trestu upravenými v § 33a a § 34 ods. 4 Tr. zák., keď obžalovanému z hľadiska potreby ochrany spoločnosti a sťaženej možnosti jeho nápravy uložil nepodmienečný trest odňatia slobody, keďže v jeho prípade vystupuje do popredia represívna zložka účelu trestu.

Pokiaľ ide o výmeru uloženého trestu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že doterajší spôsob života obžalovaného a jeho kriminálna minulosť podľa názoru odvolacieho súdu vylučujú a bránia mimoriadnemu zníženiu trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 5 Tr. zákona. Preto sa odvolací súd stotožnil s námietkou prokurátora o neprimeranej miernosti trestu odňatia slobody uloženého okresným súdom obžalovanému pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere od 3 rokov do 8 rokov, keďže z hľadiska naplnenia účelu trestu neboli splnené všetky zákonné podmienky na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody postupom podľa § 39 ods. 5 Tr. zákona.

Odvolací súd na podklade vyššie uvedených skutočností dospel k záveru o existencii nedostatkov napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. poriadku, pretože okresný súd pri ukladaní trestu obžalovanému nielen porušil Trestný zákon, ale súčasne aj uložil obžalovanému neprimerane mierny trest, ktorý nezodpovedá účelu trestu a základným zásadám ukladania trestu podľa § 34 Tr. zákona, ale ani podľa § 33a Tr. zákona. Z týchto dôvodov odvolací súd musel rozhodnutie okresného súdu v časti výroku o uloženom treste obžalovanému zrušiť.

Keďže okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ustálil všetky podstatné skutkové okolnosti rozhodné pre uloženie trestu v súlade s ustanoveniami § 33a a § 34 Tr. zákona, ktorými bol odvolací súd vzhľadom na právoplatne ustálenie viny obžalovaného viazaný, boli podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku splnené zákonné podmienky na to, aby odvolací súd mohol následne sám rozhodnúť o uložení zákonného a primeraného nepodmienečného trestu ako jediného účinného a potrebného prostriedku na dosiahnutie zákonného účelu trestu.

Pri určovaní výmery nepodmienečného trestu odňatia slobody odvolací súd zohľadnil už vyššie prezentované skutočnosti, teda že v minulosti bolo na obžalovaného opakovane, ale neúspešne pôsobené uložením viacerých trestov odňatia slobody, vrátane najprísnejšieho nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktoré však neviedli k jeho náprave a neodradili ho od spáchania ďalšej úmyselnej trestnej činnosti. Pri úvahách o výmere trestu odvolací súd ďalej zohľadnil prevahu poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l) a n) Tr. zák. (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom) a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák. (bol už za trestný čin odsúdený) a zjavné sklony obžalovaného páchať úmyselnú trestnú činnosť, ktorá skutočnosť podstatne zvyšuje závažnosť jeho konania. Na rozdiel od okresného súdu odvolací súd pri rozhodovaní o výmere trestu vyhlásenie viny obžalovaným zohľadnil ako poľahčujúcu okolnosť aj podľa § 36 písm. n) Tr. zákona.

S poukazom na vyššie uvedené okolnosti a vzhľadom na konštatovanú neprimeranú miernosť uloženého trestu odňatia slobody odvolací súd dospel k záveru, že nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorý odvolací súd obžalovanému uložil na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, už zodpovedá zásadám ukladania trestov podľa § 33a a § 34 ods. 4 Tr. zákona a splní účel trestu vyjadrený v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zákona, najmä z pohľadu potreby ochrany spoločnosti pred páchatelmi trestných činov tým, že im zabráni páchať ďalšiu trestnú činnosť (represívny prvok účelu trestu).

Nakoľko obžalovaný nebol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu, pre ktorý bol právoplatne uznaný za vinného, vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, odvolací súd ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradil na výkon takto uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

S poukazom na vyššie uvedené okolnosti, pre ktoré odvolací súd vyhovel odvolaniu prokurátora, odvolací súd súčasne odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.